

สภาพสังคมชนบทในอีก ๗๕ ปีข้างหน้า

เมื่อดวงอาทิตย์ คือ สิ่งที่ขาดแคลนสำหรับชีวิตประจำวัน

อยุธยา พ.ศ. 2613

ทุกคนในครอบครัวเริ่มต้นตื่นนอนอย่างเห็นได้ชัด ขยับแข้ง...ลูกสาวคนโต เริ่มขีดเส้นที่พื้นเตรียมตัวเล่น ต้องเตะกับน้องๆ ซึ่งส่งเสียงรบกวนวายแรงแทนว่าใครจะ โยนเบียร์ก่อน เจ้าจูด...หมาปากเปราะประจำบ้านก็เริ่มส่งเสียง เหาะอะไปกับเขาด้วย ลำควดนุเด็กๆแล้วเอื้อมมือไปปิดไฟ ทันใดเสียงดวาคอย่างเหลือออกของชินก็ดังลั่นขึ้น

“จะบ้าหรือไง รีบปิดไฟไปถึงไหนกัน เพิ่งจะบ่ายสามโมงเท่านั้น ไม่ใช่หรือ เปิดเดี๋ยวนี้ละ”

ลำควดนุทำตามคำสั่งของสามีโดยดี แต่อดพึมพำขึ้นไม่ได้

“ก็ฉันเห็นมันใกล้สว่างเต็มทีแล้ว นึกว่าจะช่วยทุ่นค่าไฟหน่อย มันแพงยังไฟก็รู้นี่นา”

ลำแสงแดดแถบบางๆ ค่อยๆเคลื่อนตัวใกล้เข้ามาทุกที ลำแสงที่ทุกคนในบ้านเฝ้าคอย แสงซึ่งแต่ละบ้าน จะได้รับไม่กี่ชั่วโมงต่อวัน มันส่องลอดผ่านรอยต่อระหว่างแผ่นมทึมาเหนือศีรษะ เรียงกันอยู่ประจุกกระเบื้อง ยักษ์ สุดลูกหูลูกตา ชาวบ้านที่อยู่เบื้องล่างไม่มีโอกาสรู้ว่าแผ่นที่เรียกว่าแผ่นแดคนี้คืออะไร นอกจากคำบอกเล่า ของคนรุ่นก่อนๆ ที่เล่าต่อกันว่าเป็นตัวทำให้มีไฟฟ้าสำหรับคนที่ไม่มีเงินพอจ่ายค่าไฟอันแพงลิบได้ใช้กัน ประโยชน์ที่ชาวบ้านซึ่งอยู่ใต้แผ่นแดคพอจะได้รับบ้างก็คือพอได้อาศัยกันฝน แต่สิ่งที่จะต้องจ่ายตอบแทนก็คือการ ที่ต้องทนอยู่กับความมืดครึ้มแทบตลอดวัน จะมีโอกาสได้รับแดคบ้างก็เฉพาะในขณะที่ดวงอาทิตย์ส่องมาในมุม ที่จำกัดเท่านั้น

แผ่นแดคนี้สร้างขึ้นมาก่อนชินเกิดขึ้นหลายปี ชินเคยได้ยินพ่อเล่าให้ฟังว่าสมัยก่อนที่จะมีแผ่นแดคนี้ ผู้คนใช้ไฟฟ้าและเดินทางไปไหนมาไหนโดยใช้น้ำมันเป็นเชื้อเพลิง น้ำมันเป็นอย่างไรชินไม่เคยเห็น รู้เพียงแต่ ว่าเป็นของเหลวที่ใช้จุดไฟได้ พ่อเล่าว่าเมื่อก่อนนี้เคยหาซื้อกันได้จากเมืองนอก แม้แต่เมืองไทยเองก็พอมืออยู่บ้าง เมื่อใช้กันจนหมดแล้ว จนกระทั่งหาซื้อที่ไหนไม่ได้อีก รัฐบาลจึงต้องคิดตั้งแผ่นกันแดคพวกนี้แทน แสงแดด กลายเป็นของมีค่า ไม่เหมือนสมัยเมื่อหลายปีที่แล้วที่เป็นของธรรมดาสามัญ คนสมัยก่อนมีเวลาเห็นแสงแดดวัน ละนับสิบชั่วโมง ชินเคยรู้ว่า รัฐบาลเอาแสงแดดที่เก็บจากแผ่นแดคไปใช้ทำอะไรได้หลายอย่างนอกจากทำไฟฟ้า เช่น อัดใส่หม้อไฟสำหรับทำรถยนต์ ทำให้คนในหมู่บ้านได้ฟังวิทยุ โทรทัศน์ ที่เหลือยังส่งไปขายเมืองนอกได้ เงินอีกเยอะแยะ แต่สิ่งเหล่านี้ชินเพียงแคเคยได้ยินเท่านั้น เขาไม่รู้ทำได้อย่างไร หน้าที่ของเขาเพียงแคคอยช่วย ดูแลแผ่นแดคเหล่านี้เท่านั้น

ดูແລ່ຍ່າງไรนะหรือ?

ก็ดูแลไม่ให้ใครอุทริไต่เสาะขึ้นไปทำอะไรบ้าง ให้แผ่นแดคเสียหายนะซิ คนเราลงได้ไม่มีเงินติดกระเป๋า หรือท้องร้องหนักๆ เข้าก็อาจทำอะไรได้ทั้งนั้น สภาพของหมู่บ้านแห่งนี้ก็เหมือนกับแห่งอื่นๆ ที่มีแผ่นแดคอยู่เหนือหัว คือมีสภาพยากจนข้นแค้น จะไม่ให้จนได้อย่างไรละ มีแค่ชินกับเพื่อนอีกไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้ทำงานกับ “องค์การแผ่นแดคแห่งชาติ” ชาวบ้านนอกนั้นแทบจะไม่มีอะไรให้ทำมาหากินกันมากนัก เล่ากันว่า เมื่อก่อนที่

รัฐบาลจะติดตั้งแผ่นแดคนี้ ชาวบ้านถึงจะมีฐานะยากจนแต่ก็ยังพอปลูกข้าวเก็บผักหาปลากินได้ตามประสาคนบ้านนอก เมื่อมีแผ่นแดคอยู่เหนือหัว อย่างว่าแต่ข้าวหรือผักเลย แม้แต่หญ้าที่จะให้ควายกินก็ยังขึ้นไม่ได้ เพราะแสงแดคน้อยเกินไป ชาวบ้านทนไม่ได้ก็โยกย้ายไปอยู่ถิ่นอื่นเสียหมด เหลือแต่พวกที่ไม่รู้จะไปทางไหน ก็จำต้องทนอยู่ต่อไป คนที่ทำมาหากินอย่างสุจริตไม่ได้ก็ต้องยึดเส้นทางมิฉฉาชีพ ดัดช่องย่องเบาลักขโมยข้าวของในหมู่บ้านซึ่งไม่มีอะไรอยู่แล้ว สภาพที่เกิดขึ้นจึงแย่งกว่ามีการริดเลือดกับปูพอมๆ แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้อะไรเลย การจะหนีไปอยู่ถิ่นอื่น ก็ต้องลักขโมยเหมือนกัน เพราะไม่มีงานให้ทำ ผลอๆ โคนปิ่นเลเซอร์ของตำรวจเข้าแซ่ปเดียวก็จอดไม่ต้องแจวเท่านั้น

หน้าที่ของชินคล้ายกับตำรวจ แต่ดูแลเฉพาะแผ่นแดคราคาแพงพวกนี้เท่านั้น เขาไม่รู้หรือว่ามันทำขึ้นด้วยอะไร เห็นใครต่อใครเรียกมันว่า ซิลิกอน หรือซิลิกัน นี่แหละ ของพวกนี้ไอ้พวกหัวขโมยชอบหยิบกันนัก เพียงแต่มีเลื่อยเลเซอร์อันเดียว กับความสามารถในการปีนเก่งๆ พอๆกับปีนต้นตาลสูงปรี๊ดได้ ก็จะตัดเอามาได้ชิ้นใหญ่ๆ อย่างสบาย ของพรรคนี้ไม่ต้องกลัวว่าจะปล่อยยาก คนรับซื้อมีทั่วไป เพราะเอาไปทำแบตเตอรี่ แสงแดคใช้ส่วนตัวได้ แก๊งขโมยแผ่นแดคนี้ร้ายนัก ถึงกับเคยมาเลียขี้ขี้ๆ จะให้รางวัลชินอย่างงาม ถ้าเขาแก๊งเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เสียเวลาพวกนั้นทำงานกัน แต่กลับโดนชินไล่ตะเพิดอย่างไม่ไยดี แลมยังเรียกตำรวจมาจับอีกด้วย เล่นเอาหัวหดไปตามๆกัน เมื่อเจอกับคนแบบนี้เข้า ถ้ามีใครทะเล่อทะล่าปีนเสาขึ้นไปแล้วเขาเห็นมีหวังถูกถูกปืนสอยร่วงลงมาจกเสาได้ไม่ยาก เขาไม่เคยเกรงกลัวพวกหัวขโมยหน้าไหนทั้งนั้น พนักงานรักษาความปลอดภัยขององค์การแผ่นแดคแห่งชาติมีสิทธิตามกฎหมายที่จะจัดการกับใครก็ตามที่ลักลอบเข้ามาบริเวณเสาหรืออยู่กับแผ่นแดคไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม

ชินมีความสุขกับชีวิตของตัวพอสมควร ถึงจะจนแต่ก็ยังมึงงานทำ มีบ้านอยู่ คนจนถ้าได้อยู่ในหมู่คนที่จนกว่าก็เหมือนคนมั่งมี ถ้าดวงภรรยาสุดที่รักของเขาทำหน้าที่ในครอบครัวได้ไม่ขาดตกบกพร่อง ลูกๆถึงแม้จะจนตามประสาเด็กแต่ก็น่าชื่นใจ ชินบอกแก่ตัวเองเสมอว่าเขาช่างเป็นคนที่โชคดีเสียนี้กระไร

แต่หลายวันมานี้ชินมีท่าทางหงุดหงิดจนผิดปกติ ลูกเมียทำอะไรเป็นขวางหูขวางตาไปหมด แม้แต่เจ้าจุดหมาตัวโปรดขี้ขี้โดยเขี้ยวด้วยรองเท้า เพียงแค่มั่นเท้าหนวกหูไปหน่อยเท่านั้น

“พี่ชินมีอะไร ไม่สบายใจหรือเปล่าจ๊ะ? หมู่นี้เห็นพี่หงุดหงิดเหลือเกิน” ถ้าควนถามชินก่อนเข้านอนคืนนั้น

“ไม่มีอะไรหรอก” ชินปฏิเสธหัวงว

ถ้าควนนิ่งไปนานด้วยความเกรงใจสามี หล่อนเป็นคนช่างสังเกตแต่ไม่ละลาบละลั้งทว่าในที่สุดก็อดทนไม่ได้ ต้องถามต่อว่า

“เด็กคนนั้นกลับมาอีกหรือเปล่าจ๊ะ?”

“เด็กคนไหน?” ชินย้อนถามหัวงว ทำเหมือนไม่รู้ว่ถ้าควนพูดเรื่องอะไรอยู่

“ก็...เด็กคนที่พี่จับได้แล้วปล่อยไปนะ” ถ้าควนเท้าความต่อ

“อ้อ! เด็กคนนั้น... ไม่มาหรือ คงไม่กลับมาอีกแล้วมัง นอนเสียเถอะถ้าควน อย่าห่วงให้มากนักเลย”

พอสามีสั่งอย่างนั้นก็ไม่มีการเลือก หล่อนเอื้อมมือไปกดสวิทช์เครื่องง่วง เสียงเครื่องยนต์ขนาดเล็กเริ่มทำงาน แต่เสียงนั้นเบาจนแทบสังเกตไม่ได้ นอกจากหมอนของเธอซึ่งสั่นด้วยความดีพอเหมาะที่จะชักนำให้ง่วงภายในสองนาที ต่อมาลำคอก็หลับสนิท แต่ชินก็ยังลืมตาโผล่อยู่คนเดียวในความมืด

ชินไม่ยอมรับกับลำคວວว่า เด็กคนนั้นแหละคือต้นเหตุที่ทำให้อารมณ์ของเขาแปรปรวนไปในระยะนี้ และไม่ยอมรับอีกว่าเขาได้พบเด็กคนนั้นอีกหลายครั้ง

ครั้งแรกที่เขาพบระรินเมื่อหลายอาทิตย์ก่อนนั้น เด็กผู้หญิงคนนั้นกำลังค้อมๆมองๆ ส่องไฟฉายอยู่แถวเสาที่ ๒๑๕ ของแผ่นแดค ชินเป็นนกหวีดพร้อมกับโบกมือไล่เธอเหมือนกับที่เคยไล่เด็กคนอื่นๆ แทนที่หนูน้อยจะหลบไป กลับเดินตรงเข้ามาหาและยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“น้ำเป็นคนดูแลแผ่นแดคหรือจ๊ะ”

“ใช่แล้วหนู มาจากไหนนี่? ไม่เคยเห็นหนูมาก่อนเลย”

“บ้านหนูเพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี่”

แปลกจริงๆ มีแต่คนคิดจะย้ายออกจากที่นี่ไป ชินนึกไม่ออกว่ายังมีใครที่อยากย้ายเข้ามาอยู่ได้แผ่นแดค แต่หนูน้อยกลับเดาใจเขาถูก

“บ้านหนูถูกไล่ที่จ๊ะน้ำ พวกนั้นมาสร้างสถานีวิจัยแห่งใหม่บนที่ของหนู”

“อ้าว! แล้วเขาไม่จ่ายค่ารื้อถอนให้หรือจ๊ะ”

“ฮึ! ได้เหมือนกันแหละ มันแค่พอที่จะมาหาที่อยู่ได้แผ่นแดคที่นี่ไงล่ะ” เด็กผู้หญิงผู้น่าสงสารตอบอย่างคับแค้น

“พอหนูบอกว่า กว่เราจะย้ายเข้ามาอยู่ในนี้ได้ ก็ต้องใช้เงินที่เคยเก็บไว้ด้วยจนหมดตัว”

ชินรู้สึกเห็นใจ แต่ไม่ใช่หน้าที่เขาที่จะต้องเป็นห่วงเรื่องทำนองนี้ หน้าที่ของเขามีเพียงอย่างเดียว คือการเฝ้าดูแลแผ่นแดคเท่านั้น

“น้ำไม่รำคาญบ้างหรือกับการต้องทนอยู่ได้แผ่นแดคพวกนี้?”

“ทำไมต้องรำคาญด้วยล่ะ?” ชินพูดออกมาด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เขาอยู่ได้แผ่นแดคนี้มาตั้งแต่เกิดนี่นา ชินนึกอยากจะเลิกคุยกับเด็กหญิงคนนี้แล้วไล่ไปให้พ้นหูพ้นตา

“พวกรู้กันว่ากันว่าจะมีสุริยุคราส หนูอยากปีนขึ้นไปดูจัง ขอหนูขึ้นไปดูข้างบนได้ไหมจ๊ะน้ำ?” เธอยังคงพูดต่อไปอีก

ชินอึ้งอยู่ชั่วครู่ สุริยุคราส...การอยู่ได้แผ่นแดคนี้ก็เหมือนกับมีสุริยุคราสอยู่ทุกวันแล้วนี่นา เกิดมาเขายังไม่เคยเห็นปรากฏการณ์นี้ อย่่วว่าแต่สุริยุคราสเลย ครั้งสุดท้ายที่เขามีโอกาสได้เห็นตะวันเต็มดวงก็ตั้งสามปีมาแล้ว เมื่อครั้งที่เขาพาครอบครัวไปพักผ่อนอบแดคคนออกอยุธยา ลองได้อยู่ในอยุธยาละก็ไม่มีทาง เพราะแทบทั้งจังหวัดมีแผ่นแดคปกคลุมทั่วไป

“หนูเก็บกระจกกรองแสงเก่าๆ ไว้หลายอัน ถ้าน้ำอยากขึ้นไปดูกับหนู จะเอาไปอันหนึ่งก็ได้นะ” เด็กสาวพูดขึ้นเหมือนอ่านท่าทางชินออก

ยังไม่ทันที่ชินจะได้มีโอกาสพูดตอบ เด็กน้อยก็วิ่งผละไปเสียก่อน แต่ยังหันมาตะโกนก่อนที่จะวิ่งหายลับไป “หนูอ่านหนังสือพิมพ์เมื่อเช้า เขาว่าสุริยคราสจะเริ่มจับตอนบ่ายสองโมง หนูจะมารอน้ำตอนบ่ายโมงนะ”

สมองของชินว่าวุ่นขณะเดินกลับบ้านในวันนั้น สุริยคราส... หนังสือพิมพ์... คำสองคำที่ไม่เคยได้ยินมานาน ไม่ค่อยแน่ใจด้วยซ้ำว่ามันคืออะไรกันแน่ สุริยคราส... ดวงอาทิตย์จับแล้วมีดตอนกลางวันโดยไม่ต้องอยู่ใต้แผ่นแดด... หนังสือพิมพ์... ชาวที่ไม่ได้ออกทางทีวีแต่กลับเสียเวลาไปพิมพ์ในกระดาษที่แสนจะหายาก นำแปลกที่ทีวีไม่เห็นมีข่าวเรื่องสุริยคราส และนำแปลกที่เด็กคนนั้นอ่านหนังสือแทนที่จะดูข่าวทีวี ชินจำได้ว่าเมื่อครั้งที่เคยดูข่าวทีวีครั้งหนึ่ง รัฐบาลออกข่าวว่าจะให้เลิกการทำหนังสือพิมพ์ทั้งหมดเพราะสิ้นเปลืองกระดาษ และขั้คำสั่งรัฐบาลบ่อยๆ เรื่องสุริยคราสนี้ขั้คำสั่งรัฐบาลหรือเปล่านะ ชาวบ้านแถวนี้ไม่มีใครรู้เรื่องสุริยคราสกันเลย ถ้ารู้ขึ้นมาคงมีหลายคนที่ยากดู งานของเขาคงต้องยุ่งขึ้นเยอะ แล้ววันพรุ่งนี้เขาจะจัดการกับเด็กคนนี้อย่างไรดีล่ะ? แล้วตัวเขาเองล่ะ?

คืนนั้นชินเล่าเรื่องที่ได้พบเด็กคนนั้นให้ล่าควนฟัง แต่ไม่ได้เล่าเรื่องสุริยคราสเลย

วันรุ่งขึ้น ตลอดช่วงเช้าชินตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมให้เด็กคนนั้นและตัวเขาละเมิดกฎขององค์การแผ่นดินเป็นอันขาด แต่เมื่อเขาไปถึงเสา ๒๑๕ ตอนบ่ายโมงและได้เผชิญหน้ากับเธอ จะเป็นเพราะความอยากดูสุริยคราส หรือเพราะดวงดากลมโตเว้าวอนของเธอก็ไม่รู้ได้ มันทำให้ชินใจอ่อน แทนที่จะไล่หนูน้อย เขากลับทำผิดต่อหน้าที่มากขึ้น โดยการพาเธอปีนขึ้นบันไดของช่างซ่อม ชินคิดอย่างเข้าข้างตัวเองในขณะที่ไขกุญแจเปิดประตูทางเข้าสู่อันใดว่าอย่างน้อยเขาก็ได้ทำความดี ตรงที่ช่วยป้องกันไม่ให้เด็กน้อยคนนี้ตกลงมาจากเสา การปีนเสาแผ่นดินแดดเป็นเรื่องที่อันตรายน้อยอยู่เมื่อไหร่ โดยเฉพาะถ้าไม่กล้าฉายไฟ เพราะต้องหลบๆซ่อนๆ ในขณะที่ปีนขึ้นไป

สุริยคราสสวยอะไรอย่างนี้ ความมืดของท้องฟ้าโดยธรรมชาติช่างต่างกับความมืดใต้แผ่นดินเสียเหลือเกิน ความมืดของธรรมชาติที่นานที่ปีนจะเกิดขึ้นสักครั้งเมื่อเทียบกับความมืดอันจำเจที่มนุษย์ก่อขึ้นเอง เมื่อชินกับระรินขึ้นไปถึงแผ่นดินแดดในตอนแรกนั้นดวงอาทิตย์ยังคงแผดแสงสว่างจ้าจนทั้งคู่ต้องหลบความร้อนแรงจากแสงที่สะท้อนแผ่นดินแดดขึ้นมาอยู่ในหอคอยเล็กๆของช่าง ระรินอธิบายไม่หยุดปากให้ชินฟังว่าสุริยคราสคืออะไร การสนทนาเลยไปถึงเรื่องดวงอาทิตย์และแผ่นดินแดด

“หนูเกลียดแผ่นดินแดดพวกนี้เหลือเกิน มันแย่งแสงแดดไปจากเราหมด เราน่าจะมีสิทธิได้แสงแดดเท่ากับคนอื่นนะ”

“หนูยังเด็กนักระริน... หนูก็เลยคิดอย่างเด็กๆ ถ้าไม่มีแผ่นดินแดดแล้วเราจะเอาไฟฟ้าจากที่ไหนมาใช้ล่ะ เราต้องเก็บแสงแดดไปเปลี่ยนเป็นไฟฟ้า แผ่นดินแดดนี่จึงเป็นของจำเป็น จริงไหม?” ชินพยายามอธิบายตามที่ได้รับกรอบมมา

“ไฟฟ้าให้ใครใช้ล่ะจ๊ะ?” ระรินถาม “คนที่อยู่ใต้แผ่นดินแดดได้ใช้ไฟฟ้าสักก็มากน้อย ราคาแพงลิบอย่างนั้น ไฟฟ้ากลับไปให้คนในกรุงใช้ ถ้าจำเป็นต้องมีแผ่นดินแดด ทำไมเขาไม่ไปทำครอบกรุงเทพฯไว้ล่ะ จะได้ไม่ต้องทำสายส่งไปด้วย”

“ตึกสูงเกะกะอย่างนั้นจะไปสร้างได้อย่างไรเล่า?” ชินให้เหตุผล

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าอยากได้แค่จริงๆแค่นี้ต้องทำได้ คนกรุงเขาเอาเปรียบเรานะซี มาแย่งแสงแดดของเราไป” ะรินว่าก็กระโดดออกไปข้างนอกหอคอย แขนงหน้าขึ้นรับแดด “น้ำเคยเห็นพวกเขื่อนกักน้ำไหมจ๊ะ?”

ชินพยักหน้า เขาเคยไปเที่ยวเขื่อนครั้งหนึ่งนานมาแล้ว และรู้ว่าองค์การเขื่อนก็มีความสำคัญเหมือนกัน ในการจัดหาไฟฟ้า ถึงแม้จะด้อยกว่าองค์การแผ่นดินแดคก็ตาม

“เขื่อนพวกนั้นก็เหมือนกัน” ะรินพูดต่อ “สร้างไว้ก็เพื่อส่งไฟฟ้าให้ชาวกรุง ชาวบ้านที่อยู่นู่นแคว้นเขื่อนกลับไม่ค่อยมีไฟฟ้าใช้ พวกเขื่อนน้ำหมดแล้วก็หันมาหันแสงอาทิตย์ คนถูกกันไม่ค่อยได้ประโยชน์อะไรเลย ส่วนได้ตกอยู่กับคนกันหมด”

ชินนึกในใจว่า ถ้าเขาไม่เอ็นดูเด็กคนนี้ เอาเรื่องที่พูดไปขยายความให้เลยเถิด ะรินคงจะต้องตกที่นั่งลำบากแน่ แล้วก็เลยคิดต่อไปว่า เขาคงจะต้องลำบากเหมือนกันถ้าเธอพูดพาดพิงมาถึง ชินชักไม่ค่อยสบายใจที่ถลำตัวตามใจตัวเองมากไปจนไม่นึกถึงหน้าที่ของตนเอง

“สุริยคราสจับตั้งเยอะแล้ว น้ำคูซิจะ”

อากาศข้างนอกหอคอยมีครีมีไปมาก ชินกระโดดออกไปปรับกระจกกรองแสงจากระรินมาส่องดู ผลส้มแหงไปเรื่อยๆ เหมือนมีใครมากัดไป ช่วงเป็นภาพที่น่าทึ่งอะไรเช่นนี้... น่าทึ่งและน่าหวาดหวั่น ถ้าดวงอาทิตย์เกิดมืดไปโดยไม่มีวันกลับสว่างขึ้นมาอีกเลยล่ะ?

หลังจากนั้นแล้ว ชินรู้สึกเหนื่อยหน่ายต่องานของเขาขึ้นมา เดิมก่อนพบะริน เขาก็ไม่ได้รักงานดูแลเสา กับแผ่นดินแดคนี้มากเท่าไรหรือ น่าเบื่อจะตาย มีแต่ตระเวนเดินไปเดินมาตามเสาฉายไฟดูว่ามีใครมายุ่งหรือเปล่า ที่จริงไม่ต้องเดินหรือฉายไฟก็ได้ เพราะเครื่องจับอัตโนมัติจะส่งสัญญาณทันทีที่มีใครไต่เสาขึ้นไป แต่คำสั่งของนายก็คือให้ลาดตระเวนไปเรื่อยๆ พร้อมปืนเลเซอร์ เพื่อมีเหตุการณ์จะได้จัดการได้ทันทั่วทั้ง

บางครั้งเขาพบะริน โดยบังเอิญ แต่บางครั้งเขาก็สงสัยว่าบังเอิญหรือเปล่า เพราะเขามาอยู่ที่เสา ๒๑๕ โดยไม่รู้เหตุผล และะรินก็อยู่แถวๆนั้น ทั้งที่ไม่ได้นัดหมายกัน ะรินชวนดูเรื่องต่างๆที่น่าสนใจ แต่ไม่เคยชวนขึ้นแผ่นดินแดคอีกเลย ซึ่งก็เป็นการดีสำหรับชิน เพราะเขาไม่ต้องละเมิดกฎอีก เธอเล่าให้ชินฟังถึงเรื่องต่างๆ ในสมัยก่อนที่โลกจะใช้น้ำมันที่มีอยู่จนหมดสิ้น เท่าที่เธอได้รู้มาจากการอ่านหนังสือ คนใช้น้ำมันกันฟุ่มเฟือยอย่างไร น้ำมันกลายเป็นสิ่งที่หายากขึ้นเรื่อยๆอย่างไร ประเทศไทยอยู่ในฐานะเดียวกับประเทศอื่นๆ ซึ่งอัดคัดน้ำมันต้องผจญกับความลำบากทางเศรษฐกิจอย่างไร น้ำมันบวกกับปัญหาการเมืองก่อให้เกิด “สงครามโลกครั้งที่ ๓” ขึ้นอย่างไร สงครามโลกซึ่งแปลกออกไปจากสองครั้งแรก เพราะถึงจะไม่มีกรทุ้มกำลังทำลายกันอย่างรุนแรง แต่มีการรบกันอย่างกะปริบกะปรอยระหว่างประเทศต่างๆ ซึ่งแบ่งออกเป็นก๊กเป็นพันธมิตรกับสังคมนิยม ประเทศที่มีน้ำมันกับไม่มี ประเทศไทยก็ไม่ได้รอดพ้นกับจากความบ้าคลั่งวุ่นวายเหล่านี้ เทคโนโลยีแสงอาทิตย์ที่นักวิทยาศาสตร์พัฒนาขึ้นมา ดูเหมือนจะเข้ามาช่วยลดความวุ่นวายจากการขาดแคลนไปได้บ้าง แต่ะรินยืนยันว่า ที่จริงแล้วมันก็คือเครื่องมือที่แบ่งแยกคนมีกับคนจนให้เพิ่มขึ้นอีก แผ่นแดคแต่ละแผ่นต้องซื้อมาโดยใช้เงิน ภาษีด้วยราคาอันแพงลิบ แสงแดดซึ่งเคยเป็นสมบัติของทุกคนกลายเป็นสิ่งที่คนมีเงินจะหาได้เท่านั้น

ชินคัดค้าน อ้างความรู้จากที่ได้รับการอบรมมาก่อนว่า ที่จริงแล้วองค์การแผ่นดินแดคยอม โอนอ่อนผ่อนปรนให้ชาวบ้านยังครอบครองที่ดินอยู่ ทั้งที่จะให้รัฐเวนคืนบริเวณที่จะสร้างแผ่นดินแดคเลยก็ได้ เขาเคยได้รับทราบจากองค์การว่า การที่ต้องก่อสร้างเสาขึ้น เอาแผ่นดินแดคไปไว้ในที่สูงนั้นทำให้สิ้นเปลืองและยุ่งยากมากขึ้นกว่าทำ

แผ่นแดคไว้ติดพื้นดิน แล้วล้อมรั้วไม่ให้ชาวบ้านเข้ามาเสียดีก แต่ถึงตอนนี้ระรินก็แย้งกลับว่า ถึงอย่างไรก็เป็นไปไม่ได้ที่จะไล่ผู้คนทั้งตำบลทั้งอำเภอ คงจะต้องเกิดจลาจลขึ้นอย่างแน่นอน

ชินคิดว่าเขาไม่ควรฟังระรินมากนัก อาจเป็นอันตรายแก่ตัวเขาหรืองานของเขาก็ได้ แต่ก็แปลก หลายอย่างที่เธอพูดนั้น ก็ตรงกับความรู้สึกของเขาโดยไม่มีเหตุผล ชินอดด้อมไปที่เสา ๒๑๕ บ่อยๆ ไม่ได้

แต่แล้วในหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมา เขาก็ยังไม่ได้เห็นระรินอีกเลย เธอหายไปโดยไม่มีร่องรอย เขาไม่รู้ว่าจะไปตามเธอที่ไหนเพราะยังไม่มีโอกาสรู้จักบ้าน หรือเธอจะถูกตำรวจจับ ชินนึกอย่างเป็นห่วง คนที่มีความคิดอ่านเช่นเธอนี้ ไม่น่าจะปลอดภัยนัก ที่จริงก็น่าจะดีแล้วที่ไม่ได้พบกับเธออีก เพราะตัวเขาเองก็อาจจะไม่ปลอดภัยด้วย ไม่ใช่อาจเสียนานเท่านั้น เขาไม่อยากจะเข้าโรงเรียนอบรมจิตใจ (ซึ่งระรินบอกว่าสมัยก่อนเขาเรียกคุก) ไปกับเธอด้วยหรือก ถึงกระนั้นชินก็ยังหงุดหงิด

เสียงออกดั่งขึ้นจากเครื่องดักจับอัตโนมัติอย่างกะทันหัน ทำให้ชินสะดุ้งลุกพรวดจากที่นอน แสงเรืองจากจอกะพริบหมายเลข ๒๑๕ แค้นชด ชินรีบแต่งตัวคว้าไฟฉายเครื่องดักจับและปืนเลเซอร์คู่ใจวิ่งออกไปทันที โคนไม่ฟังเสียงล่าคนตะโกนตามหลังมาให้ระวังตัว คงเป็นระริน ชินคิดในใจขณะวิ่งออกวิ่ง เธอมาทำอะไรที่นั่นตอนดึกปานนี้

บริเวณเสา ๒๑๕ เงียบเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ชินฉายไฟไปทั่วบริเวณ แต่สังเกตเห็นอะไรผิดปกติ เขาเปิดเครื่องดักจับอีกที เห็นไฟกะพริบเลข ๒๑๕ อีกอย่างชัดเจน ชินแหงนหน้าขึ้นมองไปข้างบน แล้วฉายไฟ แสงไฟจับสว่างเล็กๆ ของระรินซึ่งกำลังไต่เสาเกือบถึงแผ่นแดคอยู่แล้ว เธอใส่รองเท้าและมือที่ชินจำได้ว่าเป็นชุดแม่เหล็ก ซึ่งบังคับให้คุณคิดโลหะและปล่อยได้ตามใจ ระรินไปเอาชุดนี้มาจากไหน บ่าข้างหนึ่งของเธอกล่องวัตถุชิ้นหนึ่งซึ่งชินก็ดูไม่ออกว่าเป็นอะไร

“ลงมาเดี๋ยวนี้” ชินตะโกนอย่างเกรี้ยวกราด

“น้ำชินหรือจ๊ะ?” เสียงระรินตะโกนถามลงมา มีแววหวาดหวั่นในน้ำเสียง

“ลงมาเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ลงมาฉันจะต้องจัดการกับเธอตามหน้าที่”

“หนูอยากจะขึ้นไปดูดวงจันทร์จ๊ะ”

“ไม่ได้หรือก จะดูไปดูที่อื่น แล้วถือะไรอยู่”

ชินพูดแล้วก็ใจหายวาบ เมื่อถูกคิดขึ้นว่าสิ่งที่ระรินถือยู่มีลักษณะคล้ายระเบิด เด็กคนนี้มีมาติดสนิทกับเขา เพื่อจะหาโอกาสทำลายแผ่นแดคที่เธอเกลียดทำให้เสียหายหรือนี่ เขารู้สึกโกรธเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

“ระริน ลงมาเดี๋ยวนี้ละ!” ชินแผดเสียงลั่น ความโกรธทำให้เขาลืมตัวไปชั่ววูบ เขาจะต้องสั่งสอนให้เด็กคนนี้รู้จักความกลัวเสียบ้าง ชินเล็งปืนเลเซอร์ขึ้นไป กะให้แสงอันร้ายแรงวิ่งเฉียดเธอไปสักเล็กน้อยแล้วเห็นยวโลก ได้ผลเกินคาด

“ลงแล้วจ๊ะ น้าอย่ายิงหนูเลย” เด็กสาวตะโกนอย่างระล่ำระลัก เธอรีบไต่เสาลงมาอย่างรวดเร็ว การไต่เสาต้องใช้ความชำนาญพอคู่ทีเดียว เมื่อกดปุ่มเลือกจังหวะแล้ว จะต้องไต่ตามจังหวะการเปลี่ยนแปลงของสนามแม่เหล็กอีก ปกติแล้วระรินจะทำได้ไม่ยากนัก แต่นี่เธอทั้งกลัวทั้งรีบร้อน เธอกระซกทั้งมือและเท้าออกจากเสาพร้อมๆกัน ทั้งที่ยังไม่ถึงจังหวะ เป็นความผิดพลาดที่เธอไม่มีโอกาสจะแก้ตัว ร่างน้อยๆลอยลี้วลงมาจากยอดเสาจนบอกได้ยากว่าระหว่างกล่องส่องทางไกลที่เธอสะพายอยู่กับตัวเธอเองนั้น อะไรเสียหายมากกว่ากัน

“ระริน!”

“หนูเพียงอยากดูดวงจันทร์เท่านั้น” เป็นคำสุดท้ายของเด็กสาวก่อนจะแน่นิ่งไป

ถ้าความเก็บกล่องใส่ของใบสุดท้ายขึ้นรถเช่าที่ติดเครื่องรอกอยู่ ชินและเด็กๆ ขึ้นนั่งเรียบร้อย เธอไม่เข้าใจว่าทำไมครอบครัวจึงจะต้องย้ายออกจากบริเวณแผ่นดินแดงไปสู่อนาคตที่ไม่แน่นอน หลังจากเหตุการณ์ที่ชินจับเด็กชนที่ปีนขึ้นไปบนเสาแล้วตกลงมาขาหัก ชินก็ลาออกจากงานที่องค์กร ทั้ง ๆ ที่เขาน่าจะได้เลื่อนขั้นเป็นพิเศษด้วยซ้ำ เธออยากจะถาม อยากจะคัดค้านการตัดสินใจของชิน แต่ก็ไม่ใช่วิสัยของเธอ เธอดีใจอยู่อย่างเดียวว่าต่อไปนี่คงได้เห็นแสงเดือนแสงตะวันกันบ้างเท่านั้น

